

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 מתעורר ונעשה קרוב יותר לרוחניות. אך כאשר אין האדם מסוגל להכיל רעיון
 2 זה בשכלו, הרי למרות שהוא חש שמדובר בדבר עמוק והוא בהתפעלות מכך,
 3 מכל־מקום הרעיון נשאר מחוץ לשכלו כך שהאדם נשאר מגושם כמקודם.
 4 כמו כן כאשר מדובר אודות האמונה של יהודי בקדוש ברוך הוא. למרות
 5 שהאמונה קיימת באדם אך יתכן
 6 שאינה מתאחדת עם מציאותו הגלויה, 1
 7 שכלו ורגשותיו. שכלו ורגשותיו אינם
 8 משתנים בעקבות אמונתו בה' אחד,
 9 אמונה זו לא מתקבלת אצלם. אופן זה
 10 של אמונה הוא בבחינת 'מקיף'.
 11 תפקידו של משה רבינו הוא לגרום
 12 לכך שהאמונה תאיר בנשמות ישראל
 13 באופן פנימי, שהאמונה תתאחד עם
 14 מציאותו הגלויה של יהודי ותחדור
 15 ותתקבל בשכלו וברגשותיו ובכל
 16 פעולותיו עד כדי כך שהם יהיו
 17 מתאימים לאמונתו בה' אחד. וזהו
 18 מה שכתוב בזהר¹³ "היהא
 19 אמונה דלעילא יתון ויתפרנס
 20 מגיה על ידך" (=אותה אמונה
 21 עליונה תהיה ניונת ומכלכלת על ידך,
 22 כלומר על ידי משה), דזה
 23 שמושה זן ומפרנס את
 24 האמונה, משמעות הדבר הוא
 25 שמושיף ומגלה אותה
 26 בפנימיות. וממשיף בהמאמר
 27 של כ"ק אדמו"ר הריי"צ, דזה
 28 שמושה הוא רעיא מהימנא,
 29 הפונה בזה היא לא רק כלפי
 30 משה רבינו בדרור אלא גם
 31 לאתפשטותא דמשה שבכל
 32 דור¹⁴ (=להתפשטות של משה
 33 שבכל דור) אשר בכל דור ודור ישנם
 34 צדיקים שבהם מתפשטת ומאירה
 35 נשמתו של משה רבינו והם גם כן
 36 בבחינת 'רעיא מהימנא', דראשי אלפי ישראל שבכל דור הם
 37 מחזקים את האמונה דישראל (שבדורים), שהאמונה
 38 שלהם תהיה בפנימיות. וכמו מרדכי¹⁵, שהיה
 39 האתפשטותא דמשה שבדורו, כמאמר רבותינו ז"ל¹⁶
 40 שמרדכי בדורו כמשה בדורו, עבודתו של מרדכי היתה בכך שגם
 41 בזמן גזרת המן, שלמוד התורה וקיום המצוות אז היה
 42 קשור עם מסירות נפש, הקהיל קהלות ברבים לחזק את
 43 אמונתם של ישראל בהוי' ולעמד חזק בלמוד התורה
 44 וקיום המצוות. ובהמשך המאמר "קבל היהודים", לאתרי שמבאר
 45 בארקה שמושה ואתפשטותא דיליה שבכל דרא

(=התפשטות שלו שבכל דור) מחזקים את האמונה דישראל,
 מבאר¹⁷ הדיוק בלשון הכתוב "שמן גו' פתית למאור"
 (כאמור בסעיף א' הדיוק הוא בכך שהתורה אומרת שהצורך בשמן הוא
 'למאור' ולא 'להאיר'), המשמעות הפנימית של זה היא: המילה
 'כתית' רומזת על המצב בו נמצאים בני
 ישראל בגלות, והמילה 'למאור' רומזת
 על ההתגלות לה הם זוכים דיוקא
 בעקבות כך. שבזמן הגלות, שאז
 כל אחד ואחד הוא נשבר
 ונדכא, שזו משמעות המילה
 'כתית' במובן של 'שבידה', הרי
 דיוקא על ידי זה מגיעים
 להתגלות של המדריגה הנקראת בשם
 'מאור' (שהוא העצם) שמעלתה
 היא בכך שהיא למעלה ממהות של
 'אור', היא המקור אשר ממנו
 נמצא האור. הסכרת הדברים:
 במילה 'מאור' מכונה המקור של
 ה'אור'. לדוגמה, השמש עצמה לעומת
 האור היוצא ממנה נקראת בשם 'מאור'
 היות והיא המקור של האור. אחד
 ההבדלים בין המאור לאור הוא בכך
 שהמאור הינו הדבר עצמו לעומת
 האור שאינו אלא מציאות שחוצה
 דימנו, בדוגמת השמש עצמה לעומת
 האור שלה שהוא חוצה הימנה. לכן
 המושגים 'מאור' ו'אור' קשורים
 במושגים 'עצם' ו'גילויים', 'עצם'
 פירושו הדבר בעצמו, לעומת זאת
 ה'גילויים' הם בדוגמת אור השמש
 שאינו אלא מה שמתגלה ממנה אך
 איננו השמש עצמה. דברים אלה הם
 בבחינת משל כלפי התגלותה של
 הנשמה האלוקית. כאשר מדובר אודות
 הנשמה האלוקית, ישנה מצד אחד
 דרגתה הגלויה בנוף האדם, דרגה זו קשורה בכוחותיו הגלויים של האדם,
 שכלו ומידותיו. דרגה זו היא בבחינת רובד ה'גילויים' שלה. לעומת זאת ישנה
 'עצם הנשמה', כלומר הנשמה כמו שהיא בעצמה, אשר להיותה חלק אלוקה
 ממעל ממש הרי איננה שייכת ואיננה נתפסת כלל בנוף המוגבל ובכוחותיו
 הגלויים של האדם. כאמור, דיוקא על ידי המצב של 'כתית' זוכים להתגלות
 ה'מאור', 'עצם הנשמה'. וצריך להבין את השכיכות בין העניינים
 השונים המבוארים במאמר של כ"ק אדמו"ר הריי"צ. השייכות דהפרוש
 ב'כתית למאור' להמבאר (בהמאמר) לפני-זה שמושה
 [ואתפשטותא דיליה שבכל דרא] זן ומפרנס את האמונה
 שתהיה בפנימיות.

(13) ח"ג רכה, ב 14) תקו"ת תס"ט (קיב, א. קיד, א). (15) ראה בד"ה הנ"ל תרפ"ז ס"ג וסט"ו. (16) אסת"ר פ"ו, ב. (17) בד"ה